

BENE ZOLTÁN

Bezárul

Ritka szar, amikor az ember arra ébred, hogy nem ébred már semmire, suttogta Pósa a lány fülébe. A farka ugyan még áll reggelente, de már nincs benne köszönet. Negyven elmúltam, egy ideje az ötödik évtizedet taposom, legalább a kétharmadát lemorzsoltam már a kiszabott, kibaszott időmnek, ha nem többet, susogott tovább, innen már minden bizonnyal egyre csak szottyadok, szötytedek, görnyedek. Egykettőre zsugorodni kezd majd mindenem: tudóm, szívem, agyam, vesém, lépem. Már nem lesz semmi, ami eddig nem volt, s ami volt, olyan is mind kevesebb. Ritka szar ez, édes lelkem, higgy nekem, lehelt egy gyöngéd csókot a lány fülkagylójára. Nem azért mondom, hogy ezzel valamiféle világfájdalmas együttbúsulást támasszak benned, folytatta Pósa, s az abból születő kellemetlen-kellemes édesbússágnak a hullámain elandalítsalak, végül lakásomba csábítván a magamévá tegyelek durván és kíméletlenül, paradox, érzéketlen kéjvágytól vezérelve, s miután jól kiéltem rajtad és benned a vágyaim, kipenderítselek a lakásomból, mint valami riherongyot. Bizony mondom néked, nem nagy büszkeség, hogy cselekedtem már ilyet is, ezt cselekedjék hát vélem is, megérdemlem. Most azonban erről szó sincs, higgy nekem, harapta meg finoman a lány fülcimpáját Pósa. Az a helyzet, vágott egy grimaszt, hogy most nem is vágyom virgonckodásra, elvette tőle a kedvem ez a ritka szar érzés itt belül, végig a bárzsingom mentén, ami olyan közhelyes, hogy ki sem merem fejteni neked, szépecske kisleányka. Már önmagában az se túlságosan kellemes, tudod, hogy midőn az embernek van egy kiállítása, mint amilyen ez az imént átadott tárlat itt, a hátunk mögött, ebben a koszlott falú teremben, szóval, van egy ilyen mindenféle rajzaiból a falra hányt bemutatkozás-félesége, hát alig van ismerős arc a megnyitón. Körülnéz, és csupa pogácsavadász, műanyagpohárból keceli műbort hörpölni vágyó tekintet szegeződik rá. Mindenki, akinek igazán és réges-régről ismerős arca van, leányka, az mind mással van elfoglalva ilyenkor, mindig ilyenkor, ilyenkor mindig, látod. Senki nem ér rá – vagy azért, mert inkább kedélyesen-kedélytelenül sörözik a kocsmában, vagy a gyereke házi feladatát oldja ahelyett, hogy eljönne, netán más gyereket tanítja angolra, németre, matekra némi kiegészítő jövedelemért, vagy azért nem lehet velünk, mert nem tartózkodik az országban, mivel pénzt keres éppen valahol az Óperencián túl, vagy azért nem jött el, mert nem jött el. Csak. Na, ja... A legtöbben ezért, emiatt a csak miatt. És ez a csak nem jelent egyebet, kedveske, mint azt, hogy amit én gondolok magamban a nagy cimboraságokról, az jól el van ugyan gondolva, de ennél többre nem alkalmas. A valóságban nem létezik úgy és abban a mértékben, ahogyan én elképzelem és beleélem magam

önfeledt perceimben. Ráadásul ezzel tisztában is vagyok, tudatom hasad, akár a fejsze alatt a fatuskó. Na, ja, legyintett Pósa. Amikor a jó Golyó cimborát kitüntették egy bizonyos igen komoly tudományos díjjal, a jó barátok közül mindösszesen ketten mentünk el az átadásra Teóval, s mi is jól berúgtunk az aktust követő fogadáson, a jó Golyónak égett a pofája miattunk, mert egymásnak dőlve elszenderedtünk a sarokban, s cefetül horkolni kezdtünk. Amikor meg szegény Csicsóka megvakult, egyikünk sem törte kezét-lábát, hogy a segítségére siessen. Egyébiránt, mielőtt kérdeznéd, elárulom, hogy valami genetikai rendellenességgel született a nyomorult, az okozta a vakságát. Amint betöltötte a harmincat, romlani kezdett a látása, míg negyven éves korára el nem veszítette a szeme világát – meg vagy három-négy feleséget is addigra, a kicsinyke vagyonszájával egyetemben. Azután a szüleinél élt, míg ki nem tették a szűrét, mikor kapott egy vakvezető kutyát. A zord ősök nem voltak hajlandók kutyát ereszteni patyolatizsita otthonukba, melyben példásan pedáns rend uralkodik. Holott, ezt jegyezd meg jól, szép arcú húgocskám, a vakvezető kutya is ember, amiképpen a ló is az. Aki a vakvezető kutyát meg a lovat nem veszi emberszámba, annak egy tömeggyilkosság meg se kottyán! Óvakodj az ilyenektől! Na, ja, óvakodj, hát, bólogatott Pósa, s megsimogatta a lány zsenge melleit, megállapította, hogy nem visel melltartót, amit évek múlva bánni fog. Ezek után ekképpen folytatta: Végül én fogadtam be Csicsókát, amíg talált magának rendes albérletet. Azért tettem, hogy megfeleljek az álomnak, a cimboraságról dédelgetettnek, annak mibenlétét beteljesítsem, érted-e? Már hogy a fenébe is értenéd, te ártatlan, mégis velejéig romlott lélek, hogy a fenébe is...? Sebjaj, azért folytatom. Méghozzá azzal, hogy végleg összebútorozni nem akartunk, a Csicsó meg jómagam, végtére is én üvöltve horkolok, mikor iszom, vagyis egy hangyaböfögésnyi híján minden éjszaka, ő meg eufórikus hangulatban kiabál álmában, mert azt hiszi, újra látja Isten gyönyörű világát, s ettől a végtelenségig fölkelkesül. A képzett eb sem szívelte a társaságom, feszt morgott rám, mikor reggelente átléptem fölötte. Az is hozzátartozik a dologhoz, hogy más szarának a szagát se szívesen szagolom a saját budimban, be kell vallanom neked. Elkeserítő ez a kispolgári attitűd, lelkem, nem tagadom, de mit tehetnék, ha egyszer így van? Ugyanakkor szögezzük le menten: ez rád, illetőleg emésztőcsatornád végtermékére adott esetben semmiképpen sem vonatkozna! Emiatt ne tekints el attól, hogy meglátogass engem még a mai nap folyamán, fogjuk egymás kezét, bámuljuk a ránk ereszkedő éjszakát a panellakásom koszos ablakán keresztül, csorogjon a holdfény a gallérunk mögé. Néha majd megcsókolom a szád vagy a melled, s ha netán elvonul ez a melankólia a szívemről, akár hancúrozhatunk is egyet hajnal felé, és te olyan élvezettel fogsz sikoltozni a kedvemért, hogy a szomszéd öregasszonyok kiszáradt, évtizedek óta pangó altesti csatornáit sajogni kezdenek az irigységtől. Ezek a szomszéd némberek különben zsigereikből utálnak engem, és azt hiszem, ezzel nincsenek egyedül. A legtöbben úgy tartják rólam, túlságosan kritikus vagyok, ugyanis igen ritkán hagyja el ajkaimat pozitívum, holott nekem meggyőződése, hogy valójában csak realista lennék, no, meg különös, ám annál

idegesítőbb módon, faragatlan. Igaz, ez a meggyőződés, akár a többi, nem túl erős, mivel ezzel kapcsolatban éppúgy kételyeim vannak, mint mindig és mindenben. Ez a kétkedés – Descartes szerint létem egyetlen megfellebbezhetetlen bizonyítéka –, ez a kétely, mondják egyesek, lesír a grafikákról is ott, a hátunk mögött, benn abban a pókhálós teremben, amiből kiszöktünk ide, a folyósóra, ebbe az elfüggönyözött kis zugba, hogy interjút készíts velem annak a rádiónak, amit soha életben nem hallgattam és nem is fogok sohasem, s amelyik mindössze egy naiv, tapasztalatlan kis gyakornokra taksál engem. (Megjegyzem, jogosan.) Csakhogy én alkalmatlan vagyok mindenféle interjúkra, én csupán fecsegek, folyik belőlem a szó, akár törött vízvezetékéből a víz, s ahogy annak kénytelen megfizetni valaki, úgy ennek nekem kell megfizetnem az árát. Bekapcsoltad azt a kütyüt, látom, majd összevágysz valamit a hablatyolásomból, gondolod, de használható anyag nem jön ki ebből, hiába kísérletezel, szegényke! Voltaképpen sajnállak. Na, ja. Én azt javallom, inkább lépünk le, odabenn Teó már úgyis részeg, ilyenkor ajánlatokat tesz a nőknek, a másik pajtásom meg rég elviharzott, a többi, ahogy mondtam az imént, el se jött. Mi viszont menjünk, sétáljunk a folyóparton, s akár azt a biszbaszt is bekapcsolva hagyhatod, mit bánom én, ugyan mit? Odabenn nyakára hágnak szépen a kannás bornak, magukba tömik a kiszáradó félben lévő pogácsákat mind az utolsó morzsáig, azzal hazamennek a legények és leányok. Mi ezt ne várjuk meg, lelkecske, gyérünk innen mihamar! Azzal Pósa kézen fogta a lányt és húzni kezdte maga után. A lány, talán az érdekesség miatt, talán mert jobb dolga amúgy sem akadt, nem ellenkezett. Lesétáltak a folyópartra, Pósa elfeledte elengedni a lány kezét, s ami még különösebb: beszélni is. Szürkület volt, a folyóparti sétány fái ébredtek a baglyok. Pósa rágyújtott egy cigarettára, mert a pipához egyfelől két kézre lett volna szüksége, másfelől otthon hagyta a dohányzacskóját, pipástul, dohányostul, speciális gyújtóstul. Úgy érezte, ha már így, legalább szívesen inna egy kávé sörrel, el is határozta, hogy elérkezik még annak az ideje is ezen az estén, egyelőre azonban élvezte a folyó illatát. Az úszóházak drótkötelein tömérdek uszadékfa és rengeteg műanyag flakon mellett egy télikabát és egy tehénfejű ékes úszógumi akadt fön. Pósa elképzelte, ahogy úszik a boci, a hátán egy gyerekkel, sodorja őket a víz dél felé. Egy partra vetett lavóron díszes tollazatú gácsér trónolt, elégedetten szemlélődött. A drótköteleken sorban sirályok kuporogtak. Pósa elérékenyült, a folyó mindig meghatotta. Egyszer le akarom még rajzolni ezt, mondta. A folyót, aminek partján az egész életem zajlott. Ebben a városban a folyó az otthon, aki érti és érzi ennek a helynek az esszenciáját, az a folyóhoz tér haza. Ha majd meghalok, a folyóba szeretnék temetkezni. Nem hamvak formájában, hanem testi mivoltomban, hogy halak táplálékává legyek, s eggyé olvadjak a folyóval, ezáltal a világmindenséggel. Szent Ferenc éppen úgy tudta, ahogyan az indiánok: egyik vagyunk mind, Nap fivér, Hold nővér, Folyam atya, Föld anya, a teremtés legkisebbje ugyanolyan, amilyen én vagyok, magamban hordom őt és ő magában hordoz engem, s végső soron mindannyian Isten emanációi vagyunk, semmi egyéb. Pósa eloltotta a cigarettacsonkot a

cipője talpán, majd a csikket zsebre vágta. Ezeket a gondolatokat szépek találod, leányka, kérdezte. Miért is ne találnád annak? Végül is ezek a gondolatok szépek. Akkor is, ha sem nem eredetiek, sem nem jól megformáltak. Ha le tudnám egyszer rajzolni, netán festeni, amit a folyó iránt érzek, akkor volna csak az igazi, akkor ámulnál-bámulnál csak igazán! Pósa tett egy bizonytalan mozdulatot, lehetett akár legyintés is, majd leült a lépcsőkre, amelyek a rakparthoz vezettek. A folyóparti sétány csaknem teljes hosszában lépcsők húzódtak, a lépcsők alján a rakpart autótűja, az úttest után újabb grádicsok vezettek a keskeny parti sávhoz. Mondom hát, mit is, hogy is, szólt Pósa, és elengedte a lány kezét, tartsd ide az orrom alá azt a valamit, hadd soroljam! Az anyám süketnéma volt, az apám telefonszerelő, aki póznákra mászott a lábára illesztett vaskészszégekkel, hat testvérem van, így aztán heten vagyunk, akár a mesterlövészek. Itt születtem, ebben a városban, ennek a folyónak a partján, egészen pontosan nem is messze innen, a szülészeti klinikán, nem sokkal azután az árvíz után, ami kevéske híján újra elmosott mindent. Mégsem mosta, maradt hol élni, hát bátran szülehettem, azt hiszem, nagyjából három és fél kilóval. Lakótelepi elemi iskolába jártam, amit harmadik számú általánosnak hívtak, képzőművészeti szakközépben érettségiztem, amit egyébiránt a város egyik, ha nem a legnagyobb írójáról neveztek el, a főiskolán, ami meg a város egyik, ha nem a legnagyobb költője nevét viselte, végeztem ilyen-olyan szakokat. Ennek a folyónak a partján világleletemben sokat ücsörögtem. Itt rúgtam be először, és nem messze innen vesztettem el a szüzességem, mellesleg a szüleim ágyában, de nem vérfertőző módon, ne örvendezz, kedveske! Az első kiállításom ugyan nem itt volt, hanem egy közeli, poros faluban, ami városnak hiszi magát, ne is pazaroljuk rá a szót. Grafikával foglalkozom és könyvillusztrálással, meg egy sereg alantas hülyeséggel, hogy legyen mit ennem és innom. Nincs mit mondanom ennél többet, ebből kell megoldanod az interjút, vagy mi a szart, ez van. Na, ja. Pósa köpött egyet. Utálta azokat az embereket, akik köpködnek, mégis sercintenie kellett. A nyálcsomó szép ívben röpt, és szerényen csattanva landolt az aszfalton. Így köptem egy ember lába elé hajdan egy lepukkant krimóban, valahol Kecskés-telepen, ami manapság már az egykori kultuszminiszter nevét viseli. Két valamirevaló kultuszminisztert adott a Jóisten ennek az országnak – na, ő volt az egyik, aki az egyetemet idehozta Kolozsvárról, miután a franciák úgy gondolták, a Szamos partján Cluj kell álljon, s benne ősi dáki univerzitás. Ette fene, na, ja... Elkeveredem, lelkem, szólj rám, intette Pósa a lányt. Holott most épp egy kocsmában kellene kevergőznünk, ahol csaknem arcul köptem egy faszit, akivel korábban sok fröccsöt megittam. Ennek már vagy húsz éve, de inkább több, nem sokkal a műszakváltás után esett meg. Gyakorta eljártam akkortájt abba a kecskés-telepi búfelejtőbe, diákként dolgoztam arrafelé, leginkább újságot hordtam. El-elbeszélgettem egy törzsvendéggel, harcsabajszos, huncut tekintetű férfival. Az ujjbegyei mindig festékesek voltak, mivel festett. Nem szobát, nem kerítést, nem radiátort, de képeket. Föstményeket pingált, ahogy a többi törzsvendégtől hallottam. Néhányat láttam is közülük: vidám kompozíciókat alkotott,

piknikező társaságokat, cigánykerekező lánykákat, focizó fiúkat, vízi madarakat. Gyermeteg művek voltak, ám ezt nem bántam. Mígnem egy esős októberi délután valahogy megtudtam, hogy ez az én ivócimborám, ez a festegető atyafi nem más, mint az utolsóként nyugállományba vonult hóhér keskeny e hazában. Mikor neki-szegeztem a kérdést, joviális, kedélyes természete ellenére készséggel beismerte, hogy ez így igaz, s mesélni kezdett a régi időkről, mikor városunk híres-hírhedt börtönének alagsorában meglapogatta az akasztófát. Akkor köptem a lába elé. A képébe akartam, de ügyetlen vagyok ebben, a csula gellert kapott, a cipője orra előtt landolt. Íziben kítették a szűrőm a kricsmiből, és röhögtek egy jót rajtam a jó törzsvendégek. Na, ja. Hogy miért meséltem el ezt neked, arról fogalmam sincs, talán a köpés miatt, tudom én? Inkább gyerünk, tudok itt egy jó helyet, iszunk egy kávét sörrel, utána, ha kedved és nedved tartja, fölme gyünk hozzám. Pósa újra megragadta a meleg kis kacsót, hosszú léptekkel elindult, távolodott a folyótól. Átvágtak a sétányon, elügettek a színház mellett, a lány megjegyezte, hogy nem bírja ezt a tempót, de addigra már meg is érkeztek. Pósa rendelt, az imént még panaszkodó hölgynek is. Miközben a forró feketét kortyolgatták, Pósa ismét a folyóról beszélt. Amit most elmesélek neked, lelkem, az akkor esett meg velem, mikor még fiatalnak és erősnek hittem magam, az életet életnek láttam, nem pusztán illúzióknak. Ugyanígy mondtam tollba hajdanában mindezt egy ősrégi cimborának, aki lejegyezte, meglehetősen sokat alakított rajta, majd elküldte több irodalmi lap redakciójába. Valamelyik tán le is hozta. Figyelj rám jól, kisleány, nem mesélek kétszer! Az történt, hogy miután az öreg Gallai tisztázatlan körülmények között kiszállt a versenyből örökre, még három hétig jártunk a négy autóval Jugóba, a négy bazi nagy, kibélelt Mercivel. Négyöt fuvart is megcsináltunk naponta, Teó, Hugó, a kis Gallai meg én. Kerestünk egy rakás pénzt, aztán elpasszoltuk a kocsikat, mert nem mertük tovább csinálni a businesst, be voltunk tojva, hogy mi lesz, ha egyszer lebukunk, ami bármikor megeshetett volna, mert a kis Gallai mindig kevés pénzt adott a vámosnak, nekünk meg egy vasunk se volt akkor még, csak a harmadik hét végén fizetett ki minket, igaz, akkor a Mercik árából is kaptunk. Ezen kívül azon egyszerű okból is abba kellett hagynunk az egészet, mert mindannyian akkor érettségiztünk épp, Hugó, Teó meg a kis Gallai tanulni akartak. Én ezen jót röhögtem, s miközben ők otthon ültek a könyvek fölött, csak tengtem-lengtem, biliárdozni jártam egy kocsmába, de mindig tönkrevettem a helyi alkoholistákat, ezért ott kellett hagynom a helyet, mert a végén meg akartak agyalni. Aztán végre leérettségiztünk, utána pedig, ősi szokás szerint, jöhetett a bankett. Hugó összeszedett két nőt, azoknak vetítettünk fél éjszaka, végül együtt leballagtunk a folyópartra. Akkor már másodszor mentünk le éjjel a folyóra, a régi híd lábához, fürödni meztelenül. A víz még kicsit hideg volt ugyan, ez azonban senkit nem érdekelt. Találtunk lenn egy társaságot is, rendesen részegek voltak, akárcsak mi, a híd lábánál főztek disznópörköltet bográcsban, krumplival, hajnal kettőkor, na, ja. Miután megfürödtünk, kimásztunk a partra, odamentünk a tűzhöz, száradni. A két kicsilyány ott ücsörgött, Debróit ittak palackból. Ők nem jöttek be a vízbe. Mi

odaálltunk félkörben a tűz köré, száradni. Többé-kevésbé sikerült, akkor fölöltöztünk. Ittunk mi is Debrőit, beszélgettünk a szakácsokkal. Teó heccelni kezdte a két lánykát, akikkel érkeztünk, s addig-addig cseszegette őket, míg bele nem egyeztek, hogy ők is megmártóznak. Megint lehánytuk magunkról a ruhákat, begázoltunk a vízbe, először fáztunk rendesen, de amint megmerültünk, rendbe jött minden, kellemesen simogatott a folyó. Mindenki a csajok körül tolongott, megpróbálta fogdosni őket, ahol érte, azok meg nem nagyon ellenkeztek. Fel is kaptuk őket, és elhajítottuk, be, illetve beljebb a vízbe. Úgy hittük jól szórakozunk. Akkoriban szellemünk azon mezőin, amelyeken most kételybokrok nőnek, még a bizakodás és a hit virágos mezői tündököltek. Ezt a szerencsétlen mondatot egyébiránt az ősrégi cimborá hamisította a történetbe, az irodalmi lapban olvastam, amelyikben megjelentette. Soha többé nem is álltam vele szóba, gondolhatod! Na, ja! Egy szó mint száz, a víz hosszú távon azért csak hideg volt, túl sokáig mégse maradhattunk benne, kimásztunk hát a partra, nagy elánnal törölköztünk, ugyanis a tűz időközben kialudt, a szakácsok eloldalogtak. Úgy-ahogy megszártkóztunk, felöltöztünk, s nekivágtunk az éjszakának. Messze még a hajnal, gondoltuk. Beültünk egy kricsmibe, a kis Gallai rendelt egy kört. Akkor derült ki, hogy az egyik leányember, akit magunkkal csaltunk a partra, a Tündike nevezetű, rútol lelécelt. Nyilván megunta, gondoltuk, hogy valaki mindig rá akar mászni. Ittunk még néhány kört, mielőtt a kis Gallai lelépett a másik lánnyal. Hugóval és Teóval hármásban maradtunk, megittunk még valamiket, aztán mentünk mi is, megfáradtunk akkorra, képzelheted. Hanem, mielőtt ki-kí hazatért volna, lenéztünk még a partra, mert a jó Teó tesó észrevette, hogy nincs meg az órája, hívott, keressük meg a homokban. De ott órát nem találtunk, csak ruhákat: Tündikének, azaz ama a leánykának a ruháit, aki ángolosan távozott. Azonnal tudtuk, hogy nem a zaklatások elől szökött, de az életből. Bizonyos, hogy nem mászkál meztelenül az éjszakában. Az egyetlen magyarázat: ki sem jött a folyóból. Mi meg észre se vettük. Meg kell vallanom, menten kijózanodtunk. Szegény Hugó koma még könnyezett is. Na, ja... A nyarunk azzal telt, hogy a yardra szaladgáltunk. Megfingattak rendesen, még a Mercikre is fény derült. Üzemanyag-csempészésért kevés híján síttra vágtak valamennyiünket, ám az öreg Gallai a sírból segített rajtunk. Ma már biztosan tudom, hogy magas szinten is benne voltak az üzletben, a szerb tankokba benzint szállítani embargós időkben – óriási haszon. Az egyik fölsőbb haszonélvező nyúlt a hónunk alá. A kis Gallai ismerte is, a nevét viszont sosem merte elárulni nekünk. Állítólag az apja emléke miatt eresztettek bennünket szélnek. Lehetséges, hogy a vízbeveszett lány ügye ismeretlen pártfogónk miatt csendesedett el. Őszre, mire beléptünk a felsőoktatásba, olyanok voltunk, akár a patyolat. Na, ja. Pósa az utolsó csöpp kávé is a szájába öntötte, hosszan ízlelgette, mielőtt lenyelte. Hátradőlt, a sörös korsó párás oldalára rajzolt enyhén reszkető ujjakkal. A rádió üdvöskéje, vele szemben, különös tekintettel fürkészte. Azt akarod tudni, furdal-e a lelkiismeret, kérdezte Pósa. Furdal hát. Lelkiismeretem számtalan furdalója közül egyik legaktívabb annak az éjszakai fürdőzésnek az emléke. Csakhogy, Pósa itt magasra

emelte a mutatóját. Néhány esztendeje Olaszországban jártam, grafikai ügyekben, lényegtelen, pontosan, miért, és Firenze egyik kávézójában, mit ad Isten: Tündikébe botlottam. Pontosán úgy nézett ki, ahogy ki kellett néznie ennyi év után. Magyarul köszöntem rá, ő magyarul viszonzta. Nem tudom, fölismert-e, mindenesetre sietve távozott. Azóta milliószor pörgettem végig azt a firenzei találkozást. Nyilvánvalóan nem lehetek biztos abban, hogy valóban Tündikét láttam, amiképpen semmi másban sem lehetek bizonyos ezen a világon. Mégis... Volt egy pillanat, amikor megcsillant a szemében *valami*. Ez segített rajtam. Ez a *valami*, ez a pillanatnyi csillanat. Azóta újra felhőtlen, boldog szerelemmel simogatom meg a folyó hátát. Nem mintha korábban nehezteltem volna rá, nem, nem! Nem is volt miért. Csak éppen cáfolhatatlanul tudtam, a vonzalmam egyoldalú, a folyó rám se hederít, nem is tette soha, számára én nem létezek, nem lehetek tényező. Amint nem is vagyok, s nem csak a folyóról nézvést. Nincs is ezzel semmi baj. Egy meghatározhatatlan, kellemetlen százíz ennek ellenére időről időre föl-fölbukkant, mikor a habjai közé bámultam a régi vagy az új hídról. Firenzében ez múlt el, ez a szájamba szivárgó gyomoredveskeserűség. Pósa néhány másodpercre elhallgatott. Na, ja, ennyi volt ez a történet, kedveske, mosolyodott el, ide lyukadtunk ki ezen az estén, ide vezettelek, a közszemlére tett életemtől halálon át föltámadásig. És most látogass el hozzám, lelkecske, folyjék a Hold sugára a hasunkra, gyűljön ott tócsába és tenyészünk benne aranyhalakat! Legyen így, ha már lennie kell valahogy, mondta Pósa, egy hajtásra kitta a korsóból a sörét, visszakoppantotta az asztalra, azzal távozott. Nem nézett hátra, anélkül is tudta, a rádió üdvöskéje nem követi. Zsebre dugott kézzel bandukolt vissza a folyóhoz, megkeresni Teót valamelyik padon, ahol elnyomta a buzgóság, az italozás buzgalma. Na, ja, gondolta Pósa, s látta, ahogy az egyik fáról a levegőbe emelkedik egy hatalmas bagoly, a szeme foszforeszkál a sötétben, a szárnya nesztelenül rebben. Figyelte, ahogy a madár belevész a messzeségbe. A platán alatt Teó hevert, arcán földöntúli nyugalom. Pósa lehuppant mellé, hátát a fa törzsének vetette. Csönd volt, s a csöndben hallani vélte a vizet. Kitérta a pórusait, megnyitotta a lelkét, úgy itta magába a hangot, szerelmes szívvel, akár itatóspapír a kiömlött tintát. Áradt belé a folyó neszezése, hömpölygött a bőre alá hosszú perceken keresztül. Amíg csak utat talált, amíg csak be nem zárultak, el nem tömődtek a bejáratok. Akkor Pósa elaludt.